

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 24. srpna 1920, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 174 II. a) tr. zák. a přestupkem pokusu krádeže dle §§ 8 a 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem jednak dokonané, jednak nedokonané krádeže dle §§ 171, 174 a), c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňují edůvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. proti odsuzujícímu výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a) tr. zák. a přestupkem nedokonané krádeže dle §§ 8, 460 tr. zák., nikoliv zločinem krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a), c) tr. zák. Stížnost jest odůvodněna. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný odcizil jednak ve společnosti se dvěma spoluzloději z držení úřadu pro rozdělování uhlí 8 q uhlí v hodnotě 96 Kč 72 h, jednak, že se pokusil sám odciziti ke škodě Marie M-ové z uzavřené půdy věci v hodnotě menší než 50 Kč. Byl za to odsouzen prvním soudem jednak pro zločin krádeže spáchané ves polečnosti, jedna kpro přestupek nedokonané krádeže. Stížnost právem namítá, že částky obou krádeží měly býti sečteny a obžalovaný uznán vinným zločinem jednak dokonané, jednak nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a), c) tr. zák. Dle § 173 tr. zák. dlužno totiž sčítati částky ze všech krádeží téhož pachatele (také z pokusu, spoluviny i podílnictví) pokud jsou předmětem téhož rozsudku, a v případech, kde se krádež stává zločinem nikoli z hodnoty věci odcizené (přes 200 Kč § 173 tr. zák.), nýbrž z jiných kvalifikačních důvodů (když zároveň hodnota věci přesahuje 50 Kč, §§ 174 II., 175 II., 176 II. tr. zák.), pokud sčítané krádeže vykazují kvalifikaci. Vyloučeno jest za všech okolností sčítati obnosy z krádeží, které se za žádných okolností nemohou státi zločiny (§ 189 — krádež v rodině, §§ 2 lit. d), 237, 269 — krádež nedospělých) s jinými krádežemi, jakož i krádeže, které jsou sice kvalifikovány dle §§ 174 II., 176 II. tr. zák., z nichž však žádná o sobě, nýbrž teprve všechny dohromady převyšují 50 Kč. Těchto omezení v tomto případě není. Obě krádeže jsou kvalifikovány dle § 174 II. tr. zák. jedna pro krádež ve společnosti, druhá jako krádež na věci uzamčené, hodnota odcizené věci převyšuje v prvním případě 50 Kč, takže tato krádež již sama o sobě jest kvalifikována jako zločinná. Dlužno proto sečísti částky obou krádeží a uznati obžalovaného vinným zločinem dle §§ 8, 171, 174 II. a), c) tr. zák.

Čís. 707.

Zločinnou kvalifikaci krádeže dle § 176 II. a) tr. zák. zakládá i dřívější potrestání pachatele pro krádež v rodině dle § 463 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1922, Kr II 136, 21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze

dne 7. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ 171 a 176 II. a), c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatku dle § 281 čís. 10 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že krádež, kterou byl stěžovatel vinným uznán, byla výrokem prvé stolice kvalifikována jako zločin dle § 176 II. a) tr. zák., ačkoli jedná z obou krádeží, pro něž byl stěžovatel dříve potrestán, byla krádeží v rodině dle § 463 tr. zák. Stížnost má za to, že zmíněnou kvalifikaci zakládá pouze dřívější potrestání pro krádeže »obyčejné«, t. j. krádeže ve smyslu §§ 171 a násl. pokud se týče dle § 460 tr. zák. Nehledě k tomu, že krádež, pro kterou stěžovatel nyní byl odsouzen, je také jako zločin kvalifikována i dle § 176 II. c) tr. zák., je stížnost i právně bezpodstatná. Kvalifikaci dle § 176 II. a) tr. zák. zakládá každé dřívější soudní potrestání pachatelovo, buď pro zločin anebo pro přestupek krádeže. Není pak nejmenšího důvodu, aby v tom směru bylo na krádež dle § 463 tr. zák. pohlíženo jinak než na jiné krádeže. Důvod zvýšené trestnosti spočívá při § 176 II. a) tr. zák. v poznání, že se tresty, uložené pachateli pro krádeže, jím dříve spáchané, minuly účinkem. Krádeže dle § 463 tr. zák. liší se od jiných krádeží pouze tím, že, byvše spáchány mezi manžely nebo nejbližšími příbuznými, žijícími ve společné domácnosti, se vzhledem na rodinné vztahy, na čest a blaho rodiny, stíhají jen na žádost hlavy rodiny. Jakmile však žádost taková byla vznesena, podléhají trestání dle § 460 tr. zák. stejně jako přestupek každé jiné krádeže. Že důvodem k rozeznávání není, tomu nasvědčuje znění §§ 189 i 463 tr. zák., jakož i nadpisy obou těchto zákonných ustanovení, v nichž je důsledně řeč o krádežích a zpronevěrách. Jde tu o delikty, ve směru shora naznačeném sice privilegované, které však přes to zůstávají oněmi činy trestnými, jichž skutkovou podstatu jinak zakládají, tudíž krádežemi a zpronevěrami. Bylo by také spatřovati značnou nesrovnalost v tom, zakládá-li kvalifikaci dle § 176 II. a) tr. zák. zcela nepochybně každé potrestání i pro přestupek krádeže dle § 460 tr. zák., ač tu začasté jde o zcela nepatrné provinění, nemělo-li by však týž důsledek míti v zápětí potrestání pro krádež ve smyslu § 463 tr. zák., ač skutkovou podstatu tohoto místa zákonného zakládají mnohdy také krádeže, které, nebyvše spáchány mezi manžely nebo příbuznými, žijícími ve společné domácnosti, by vyplňovaly skutkovou podstatu krádeže zločinné rázu nezřídka dosti povážlivého.

Čís. 708.

Přípustno započítati vyšetřovací vazbu i pro trestné činy, pro něž byl vydán zvláštní rozsudek, byly-li zde podmínky §u 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Kr I 1338/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto náležacího soudu v Litoměřicích ze dne 18. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. zák. a zločinem krádeže